

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA PARRÒQUIA DELS SANTS JUST i PASTOR

Sant Just Desvern, 28 de Juliol de 2013. N° 30

UN CAMÍ DE FELICITAT (IV)

“Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus” (Mateu 5,9)

La felicitat i la pau són intercanviables. Ho expressa poèticament el Salm 85,11: “La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la justícia i la pau”. La felicitat és, de fet, l'abraçada entre un món construït sobre l'equitat i el respecte i un món que avorreix la violència i sobreabunda de bé. No hi ha pau sense justícia, ni felicitat sense pau. La guerra és la mare de totes les desgràcies, ja que genera pobresa i mort, mai felicitat. Ni l'orgull menyspreador del vencedor ni, evidentment, la revenja insatisfeta del vençut s'assemblen en res a la felicitat que ve de la pau.

Tan sols homes i dones plens de coratge poden emprendre camins decidits de pau i de reconciliació. El violent, que no coneix la pau, es presenta sovint com un home coratjós, prompte a donar la vida per la “causa” que defensa. Fins i tot els qui moren matant reben de vegades el títol de “màrtirs”. Es tracta, però, d'una perversió: donar la pròpia vida no ha de comportar prendre-la a d'altres....D'altra banda, els qui s'erigeixen en amics i defensors de la pau saben com n'és, de pacient i llarg, el camí que hi porta. Entenen que sense la pau en el propi cor no es pot inocular el desig de pau en el cor dels violents i desarmar el seu odi. Comprenen que la pau és santa i que ha arribat el temps de no usar el nom de Déu en va, fent-lo servir de bandera de la pròpia violència. Creure en un Déu que promou la guerra i la destrucció significa projectar en ell l'odi i l'amargor. Els qui es fabriquen un déu que justifica els propis impulsos i les pròpies cobejances no poden ser considerats creients, perquè la pau és el nom de Déu.

La pau, la fan els nets de cor, els qui no viuen de l'ambició ni de la mentida, els qui no procuren per ells mateixos. La violència creixent no és casual en un món on moltes persones no tenen qui les estimi, qui es faci càrrec de les seves necessitats, i on, per l'altre costat, el domini opressor de l'altre queda sovint dissimulat. Treballar per la pau demana una convicció interior profunda. No és el resultat d'una tècnica, d'una estratègia o d'una anàlisi geopolítica. La pau és un bé per ella mateixa. Tanmateix, per fer la pau, cal creure-hi, cal creure que l'impossible pot convertir-se en possible, cal creure en les infinites possibilitats d'entesa que hi ha en l'ànima humana. El desig de pau pot ser ofegat, però mai no serà extirpat del cor de ningú. Per això fins i tot l'assassí convicte i confés no mereix una condemna a mort. La pau, en darrer terme regal a un món lacerat, exclou la mort en qualsevol de les seves formes.....

Les energies de pau que atresorem dins el cor són extraordinàries. Sovint no en som conscients. Més aviat, tot i que la lamentem, ens deturem en la capacitat que tenim de ser violents i agressius, de menystenir l'altre, de tractar-lo malament, de provocar-lo. Però hi ha un desig de pau que traspasa el cor de cada ésser humà i que, en darrer terme, és compartit per tothom, ja que, com manifestà el papa Joan XXIII en l'encíclica *Pacem in terris*, s'arrela en l'ordre profund del món i de la història. La pau truca a la porta, com la gran causa de la història humana, com la lluita principal que els nets de cor duen a terme. Aquests són els qui treballen per la pau i a qui Jesús proclama feliços, benaurats, beneïts per Déu i pels homes. Aquests també són anomenats fills de Déu, fets a la seva imatge i semblants a ell.

Contra el que podria semblar des d'una lectura precipitada de la Bíblia, Déu té cura d'evitar a la humanitat una escalada de violència. Déu protegeix Caín quan aquest, després de matar Abel, es converteix d'assassí en víctima. Caín odia Abel i per això el mata, però, malgrat el seu crim immens, no deixa de ser germà d'Abel. Igualment, tot home que queda atrapat en la xarxa de la violència no deixa de ser germà d'aquell a qui ha pres la vida. Tot homicidi és un fratricidi. Els qui treballen per la pau, fan possible una convivència entre germans. Els qui branden l'estandard de la pau són feliços, ja que el mateix Déu els estima i els acull com a fills. Si treballen per la pau amb paciència i perseverança són germans de tots els homes. Veure que els enemics esdevenen amics i seuen a la mateixa taula és una de les alegries més profundes que poden esperar els qui cerquen la felicitat dels altres, és a dir, la pròpia felicitat

OMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Lucas 11, 1-13

“ Yo os digo: Pedid y se os dará. Buscad y hallaréis. Llamad y se os abrirá ”. Es fácil que Jesús haya pronunciado estas palabras cuando se movía por las aldeas de Galilea pidiendo algo de comer, buscando acogida y llamando a la puerta de los vecinos. Él sabía aprovechar las experiencias más sencillas de la vida para despertar la confianza de sus seguidores en el Padre Bueno de todos.

Curiosamente, en ningún momento se nos dice qué hemos de pedir o buscar ni a qué puerta hemos de llamar. Lo importante para Jesús es la actitud. Ante el Padre hemos de vivir como pobres que piden lo que necesitan para vivir, como perdidos que buscan el camino que no conocen bien, como desvalidos que llaman a la puerta de Dios.

Las tres llamadas de Jesús nos invitan a despertar la confianza en el Padre, pero lo hacen con matices diferentes. “Pedir” es la actitud propia del pobre. A Dios hemos de pedir lo que no nos podemos dar a nosotros mismos: el aliento de la vida, el perdón, la paz interior, la salvación. “Buscar” no es solo pedir. Es, además, dar pasos para conseguir lo que no está a nuestro alcance. Así hemos de buscar ante todo el reino de Dios y su justicia: un mundo más humano y digno para todos. “Llamar” es dar golpes a la puerta, insistir, gritar a Dios cuando lo sentimos lejos.

La confianza de Jesús en el Padre es absoluta. Quiere que sus seguidores no lo olviden nunca: “el que pide, está recibiendo; el que busca, está hallando y al que llama, se le abre” . Jesús no dice que reciben concretamente lo que están pidiendo, que encuentran lo que andan buscando o que alcanzan lo que gritan. Su promesa es otra: a quienes confían en él, Dios se les da; quienes acuden a él, reciben “cosas buenas”.

Jesús no da explicaciones complicadas. Pone tres ejemplos que pueden entender los padres y las madres de todos los tiempos. “¿Qué padre o qué madre, cuando el hijo le pide una hogaza de pan, le da una piedra de forma redonda como las que pueden ver por los caminos? ¿O, si le pide un pez, le dará una de esas culebras de agua que a veces aparecen en las redes de pesca? ¿O, si le pide un huevo, le dará un escorpión apelotonado de los que se ven por la orilla del lago?

Los padres no se burlan de sus hijos. No los engañan ni les dan algo que pueda hacerles daño sino “cosas buenas” . Jesús saca rápidamente la conclusión: “ Cuánto más vuestro Padre del cielo dará su Espíritu Santo a los que se lo pidan” . Para Jesús, lo mejor que podemos pedir y recibir de Dios es su Aliento que sostiene y salva nuestra vida.

José Antonio Pagola

Temps d'estiu

INTENCIONS DE MISSA

DISSABTE: 27	20h.	
DIUMENGE: 28	11h. 13h.	Esposos Joaquim Pérez i Elena Castellví Juan-José Garriga Calonge
DILLUNS: 29	20h.	
DIMARTS: 30	20h.	
DIMECRES: 31	20h.	
DIJOUS: 1	20h.	Esposos Joan i Àngela
DIVENDRES: 2	20h.	
DISSABTE: 3	20h.	Ignasi Costa Carrera
DIUMENGE: 4	12h.	Família Junquera-Ezquerria

HORARI DE MISSES DURANT EL MES D'AGOST

En les vigílies de festa i dissabtes

A les **20h (català) Parròquia.**

En els diumenges i festes

A les **10h (castellà)** a la **Residència Ntra.Sra. de Lourdes.**

A les **12h (català)** a la **Parròquia**

FESTA MAJOR DELS SANTS JUST I PASTOR

En la seva diada, el 6 d'Agost a les 11h., celebrarem l'ofici solemne en honor dels patrons del nostre poble St.Just Desvern.

BONES VACANCES PER A TOTS

Les bones vacances us les desitgem com per a nosaltres perquè aquest "Full Informatiu" també en farà fins el proper mes de Setembre.

BUENAS VACACIONES PARA TODOS